

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci stěžovatele **Ing. J. Š.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Dobišarem, advokátem se sídlem v Břeclavi, Smetanovo nábřeží 6, za účasti **Celního ředitelství Brno**, se sídlem v Brně, Koliště 21, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 10. 2005, č. j. 30 Ca 330/2003 – 24,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Celního ředitelství Brno (dále jen „správní orgán“) ze dne 2. 9. 2003, č. j. 8565-04/03-0101-21, jímž bylo změněno rozhodnutí Celního úřadu Břeclav ze dne 13. 7. 2000, č. j. 2588-0211/2000, platební výměr na celní dluh tak, že výše celního dluhu byla snížena.

Jako právní důvod své kasační stížnosti stěžovatel (dále též „celní dlužník“) uvedl důvod obsažený v ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel namítl, že krajský soud měl přihlédnout k jeho námitkám prokazujícím nesprávný výpočet přepravních nákladů správním orgánem tak, jak blíže popsal v žalobě, neboť tento výpočet neodpovídá reálným dopravním nákladům v zahraničí; takovýto dopočet je nedůvodný a nepřiměřený, nemající

oporu v reálných objektivně přezkoumatelných přepravních nákladech. Správní orgán porušil svým postupem ust. § 76 odst. 1 písm. a), § 75 odst. 1 písm. e) celního zákona, neboť do celní hodnoty zahrnul i náklady na dopravu vína ze zahraničí. Dále porušil ust. § 66 odst. 4 písm. b), § 70 odst. 1 písm. c) celního zákona, protože stěžovatel v průběhu správního řízení prokázal, že hodnota dováženého vína i přepravních nákladů je velmi blízká. A dále mělo dle stěžovatele ministerstvo stanovit podle ust. § 75 odst. 5 celního zákona vyhláškou způsob určování nákladů dopravy uvedený v odst. 1 písm. e). Toto však učiněno nebylo, což nemůže jít k tíži stěžovatele. Stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu zpět k dalšímu řízení.

Správní orgán vyjádření ke kasační stížnosti nepodal.

Ze správního spisu, který soudu předložil správní orgán, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Dne 2. 4. 1997 podal celní dlužník písemné celní prohlášení s návrhem na propuštění zboží, červeného vína, do režimu volného oběhu, což celní úřad učinil. Rozhodnutím Celního úřadu Břeclav ze dne 13. 7. 2000, č. j. 2588-0211/2000, byl doměřen stěžovateli celní dluh skládající se ze cla a z daně z přidané hodnoty. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že z provedeného správního řízení vyplynulo, že prodejní cena vína byla dodavatelem celního dlužníka na jeho požadavek nezákonně rozepsána tak, že byla ponížena skutečná hodnota zboží, když o tuto částku byla zvýšena hodnota dopravy, a to jak do České republiky, tak i po České republice. Celní úřad posoudil toto rozepsání jako záměrně chybné deklarování výše celní hodnoty zboží dle ust. § 66 odst. 1 celního zákona, když o takto nezákonně sníženou hodnotu navýšil nově stanovenou celní hodnotu dovážené komodity. K odvolání stěžovatele bylo toto rozhodnutí potvrzeno rozhodnutím správního orgánu, které bylo ale následně k žalobě stěžovatele zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 7. 8. 2003, č. j. 30 Ca 527/2000-23. Proto správní orgán vydal nové rozhodnutí, které je předmětem přezkumu, v němž se řídil závazným právním názorem krajského soudu tak, že nově stanovený celní dluh ponížil o náklady dopravy po České republice.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „celní zákon“), za předpokladu, že jsou odlišeny od ceny skutečně placené nebo ceny, která by měla být za dovezené zboží zaplacená, nezapočítávají se do celní hodnoty náklady na dopravu zboží v tuzemsku po jeho příchodu na místo, kde vstoupilo do tuzemska.

Dle ust. § 66 odst. 1 celního zákona je základem pro vyměření cla celní hodnota. Celní hodnota se zaokrouhluje na celé koruny nahoru.

Podle odst. 2 cit. ustanovení celní hodnotou dováženého zboží je převodní hodnota, to je cena skutečně placená nebo která má být zaplacená za zboží, prodané pro vývoz do tuzemska, upravená podle § 75 a 76, za předpokladu dalších, zákonem stanovených, podmínek.

Stěžovatel v první řadě namítal, že krajský soud měl přihlídnout k jeho námitkám týkajícím se výpočtu dopravních nákladů uvedených v žalobě. Stěžovatel v žalobě poukázal

na skutečnost, že správní orgán při výpočtu kalkuloval pouze vnitrostátní dopravu z M. do P., když při sjednávání kontraktu byla dohodnuta doprava až do Ch.. Krajský soud k tomuto žalobnímu bodu poznamenal, že je irelevantní, neboť dle ust. § 75 odst. 1 písm. a) a § 76 písm. a) celního zákona se náklady na dopravu zboží v tuzemsku neuplatní. K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že názor krajského soudu je obecně správným, avšak v souzené věci je určení výše nákladů dopravy v tuzemsku pro určení celní hodnoty dováženého zboží podstatnou skutečností, neboť ve správním řízení bylo prokázáno, že cena, za kterou stěžovatel nakupoval předmětné zboží, byla neúměrně snížena s tím, že byly zvýšeny náklady na dopravu; to vše za účelem snížení celní hodnoty dovážené komodity a ve svém důsledku tak i stanoveného cla. Proto cena dopravy, kterou stanovil svým rozhodnutím správní orgán, se v konečném efektu promítla do celní hodnoty dováženého zboží, neboť čím nižší byla tato cena, tím vyšší byla stanovená celní hodnota. Správní orgán vzal totiž jako základní sumu pro stanovení celní hodnoty celkovou cenu zboží, kterou snížil v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. a) celního zákona o náklady dopravy v rámci České republiky. Vzhledem k okolnosti, že součástí správního spisu je i kopie celního prohlášení vystaveného dodavatelem stěžovatele (společností C.), ze které jednoznačně vyplývá, že místem dodání zboží je P., Česká republika, postupoval správní orgán zcela v souladu se zákonem, když pro výpočet nákladů dopravy nezahrnutých do celní hodnoty zboží použil trasu M. – P. a nikoliv M. – jiné město v České republice. Dále je třeba zdůraznit, že stěžovatel v průběhu správního řízení neprokázal, že by zboží mělo být dopraveno na jiné místo, když tuto skutečnost v celním řízení vůbec netvrdil. Tato stížní námitka je tedy nedůvodná, přičemž drobná nepřesnost v odůvodnění krajského soudu neměla vliv na zákonnost.

S námitkou týkající se výše nákladů na dopravu v zahraničí se již zcela vyrovnal krajský soud, Nejvyšší správní soud proto jen zopakuje, že správní orgán při určení výše nákladů dopravy zboží v zahraničí vycházel zcela ze zprávy Ministerstva financí Itálie ze dne 8. 1. 1998, která je součástí spisu. Stěžovatel měl možnost tuto zprávu a dále i zjištění učiněná na jejím základě ve správním řízení rozporovat či předkládat důkazy tuto zprávu zpochybňující, což však neučinil, a proto bylo použití této zprávy jako důkazního prostředku v celním řízení zcela v souladu se zákonem. Z tohoto důvodu plně ob stojí i náklady dopravy vykalkulované správním orgánem na základě této zprávy.

K ostatním stížním námitkám týkajícím se porušení ust. § 75 odst. 1 písm. e), § 66 odst. 4 písm. b), § 70 odst. 1 písm. c) a § 75 odst. 5 celního zákona Nejvyšší správní soud s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédl, neboť porovnáním obsahu žaloby - jejíž doplnění ze dne 14. 11. 2003 nezohlednil s ohledem na uplynutí lhůty pro její doplnění stanovené v ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. - a kasační stížnosti bylo zjištěno, že se jedná o nové skutečnosti.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi,

který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správnímu orgánu dle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. února 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu